

Sygn. akt **III AUa 1542/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2024 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **B. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji B. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 29 września 2022 r. sygn. akt VIII U 1136/22

oddala apelację.

	Marta Sawińska	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2022 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 504) oraz ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1205), dokonał waloryzacji przysługującej B. K. renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2022 r. Organ rentowy wskazał, że kwota świadczenia rentowego ustalonego na dzień 28 lutego 2022 r., tj. 1.533,81 zł podlega podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 107,00% i wynosi 1.641,18 zł. Świadczenie rentowe organ podwyższył do 80% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 3.323,72 zł (tj. 80% z 4.154,65 zł). Po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła od 1 marca 2022 r. – 2.884,59 zł.

Odwołanie od ww. decyzji złożył B. K. wskazując, że w jego ocenie decyzja jest nieprawidłowa wskutek błędnego podwyższenia renty do 80% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, zamiast do 100%.

W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że doszło do naruszenia art. 88 w zw. z art. 194a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem podstawa świadczenia winna wynosi 100%.

Wyrokiem z 29 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. VIII U 1136/22 oddalił odwołanie B. K..

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

B. K. urodził się (...)

Decyzją z dnia 27 marca 1987 r. organ rentowy przyznał odwołującemu rentę inwalidzką II grupy inwalidów w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 2 grudnia 1986 r., tj. od wyczerpania świadczenia rehabilitacyjnego. Renta inwalidzka wyniosła wówczas 100% podstawy wymiaru renty tj. 29.278 zł.

Kolejnymi decyzjami organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia odwołującego.

Decyzją z dnia 3 lipca 1998 r. organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

W dniu 1 stycznia 1999 r. weszła w życie ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która dokonała zmian m.in. w ustawie z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 148 ustawy z 17 grudnia 1998r.).

Decyzją z dnia 20 maja 1999 r. organ rentowy przeliczył świadczenie rentowe odwołującego w następujący sposób (biorąc pod uwagę znowelizowane przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych):

- podstawa wymiaru wynosząca 1.484,26 zł została podwyższona wskaźnikiem waloryzacji w wysokości 108,70% i wyniosła od 1 czerwca 1999r. kwotę 1.613,39 zł (tj. $1.484,26 \text{ zł} \times 108,70\%$),
- renta od 1 czerwca 1999 r. wyniosła 637,29 zł, a ustalenie jej wysokości nastąpiło w wyniku pomnożenia wysokości renty przysługującej na dzień 31 maja 1999r. w kwocie 586,28 zł przez wskaźnik waloryzacji 108,70% (tj. $586,28 \text{ zł} \times 108,70\%$),
- rentę podwyższono do 80% podstawy wymiaru, tj. do kwoty 1.290,71 zł ($80\% \times 1.613,39 \text{ zł}$),
- świadczenie rentowe do wypłaty wyniosło 1.078,31 zł.

Kolejnymi decyzjami z dnia 23 maja 2000 r., z dnia 21 maja 2001 r., z dnia 18 maja 2002 r., z dnia 19 lutego 2003 r., z dnia 1 marca 2004 r., z dnia 1 marca 2006r., z dnia 1 marca 2007 r., z dnia 1 marca 2008 r., z dnia 1 marca 2009 r., z dnia 1 marca 2010 r., z dnia 1 marca 2011 r., z dnia 22 sierpnia 2013 r. oraz z dnia 13 sierpnia 2014 r. organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia rentowego (z urzędu z uwagi na waloryzację świadczenia lub na wniosek odwołującego). W każdej z tych decyzji organ rentowy podwyższał świadczenie rentowe odwołującego (renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznana na stałe) do 80% podstawy wymiaru.

Decyzją z dnia 1 marca 2020 r. Zakład dokonał waloryzacji przysługującej odwołującemu renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2020 r. Kwota świadczenia rentowego ustalonego na dzień 29 lutego 2020r., tj. 1.401,42 zł podlega podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 103,56% i wynosi 1.451,31 zł. Kwota podwyżki jest zatem niższa niż 70 zł, wobec czego wysokość zwaloryzowanej renty ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29 lutego 2020 r., tj. 1.401,42 zł kwoty waloryzacji, tj. 70 zł ($1.401,42 \text{ zł} + 70 \text{ zł} = 1.471,42 \text{ zł}$). Renta po waloryzacji wyniosła zatem 1.471,42 zł. Świadczenie rentowe organ rentowy podwyższył do 80% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 2.979,93 zł (tj. $80\% \times 3.724,91 \text{ zł}$). Po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła od 1 marca 2020r. – 2.479,74 zł.

W związku z wniesionym odwołaniem, Sad Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 11 września 2020 r., w sprawie VII U 1007/20, oddalił odwołanie.

Następnie wyrokiem z dnia 9 czerwca 2022 r., w sprawie III AUa 1215/20, Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację B. K. od powyższego wyroku.

Natomiast zaskarżoną decyzją z dnia 1 marca 2022 r. organ rentowy dokonał waloryzacji przysługującej B. K. renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2022 r. Organ rentowy wskazał, że kwota świadczenia rentowego ustalonego na dzień 28 lutego 2022 r., tj. 1.533,81 zł podlega podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 107,00% i wynosi 1.641,18 zł. Świadczenie rentowe organ podwyższył do 80% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 3.323,72 zł (tj. 80% z 4.154,65 zł). Po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła od 1 marca 2022 r. – 2.884,59 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym oddalił odwołanie B. K..

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Następnie Sąd Okręgowy zaznaczył, że specyfiką postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest to, że wszczyna je wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego, które pełni rolę pozwu i od tego momentu owo postępowanie odbywa się wedle reguł Kodeksu postępowania cywilnego oraz z zachowaniem jego gwarancji. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. W konsekwencji należy więc stwierdzić, że przedmiot sporu sądowego musi mieścić się w zakresie przedmiotowym decyzji organu rentowego. Sąd nie może bowiem zastępować w rozstrzyganiu kwestii ubezpieczeniowych niejako za organ rentowy (z jego pominięciem). Sąd nie może więc rozstrzygać o czymś, o czym organ rentowy nie decydował (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 5 maja 2021 r., (...) 175/21; por. także postanowienie tego Sądu z dnia 3 lutego 2021 r., I UZ 23/20 i z dnia 18 listopada 2020 r., III UK 483/19).

Stąd też granice zakresu zaskarżenia w niniejszej sprawie, określające zakres rozpoznania i orzeczenia sądu, wyznaczała z jednej strony treść decyzji z 1 marca 2022 r., a z drugiej strony zakres odwołania.

W dalszej części uzasadnienia Sąd I instancji podał, że przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem wyłącznie do oceny, czy organ rentowy w zaskarżonej decyzji w sposób prawidłowy podwyższył odwołującemu wysokość należnej mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 80% podstawy wymiaru renty, czy winien – jak twierdzi odwołujący – przyznać mu 100% podstawy wymiaru renty.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 62 ust. 1-2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 504), renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;
- 4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek emerytalny 60 lat (ust. 1).

Przy obliczaniu wysokości renty przepisy art. 53 ust. 3-5 stosuje się odpowiednio (ust. 1a).

Renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy (ust. 2).

Stosownie do art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1205), przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zatem – w ocenie Sądu Okręgowego - zasadne jest stosowanie do renty wypadkowej przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wskazane wyżej wyjątki nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy).

Sąd I instancji podkreślił, że rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy należną odwołującemu – od 1999r. podwyższano do 80% podstawy wymiaru – w myśl art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w brzmieniu od 1 stycznia 1999r., a następnie w myśl art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. I tak, zgodnie z przywołanymi wyżej przepisami, w art. 19 pkt 1-2 ustawy wypadkowej z 12 czerwca 1975 r. (Dz.U. z 1983 r., Nr 30, poz. 144), wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala się zgodnie z zasadami przewidzianymi dla rent z tytułu niezdolności do pracy w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tym że:

1) renta nie może być niższa niż:

a) 80% podstawy jej wymiaru - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy,

b) 60% podstawy jej wymiaru - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy,

2) renta szkoleniowa wynosi 100% podstawy jej wymiaru, jeżeli niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie spowodowana jest skutkami wypadku lub choroby zawodowej.

Następnie Sąd Okręgowy zaznaczył, że omawiany art. 19 ustawy wypadkowej z 12 czerwca 1975r. został zmieniony przez art. 148 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.98.162.1118) z dniem 1 stycznia 1999 r. Przed zmianą przepis ten brzmiał następująco: renta inwalidzka wynosi miesięcznie:

1) 100 % podstawy wymiaru renty - dla pracownika zaliczonego do I lub II grupy inwalidów,

2) 75 % podstawy wymiaru renty - dla pracownika zaliczonego do III grupy inwalidów.

Dnia 1 stycznia 2003 r. weszła w życie ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2019r., poz. 1205), która uchyliła dotychczas obowiązującą ustawę wypadkową z dnia 12 czerwca 1975r. Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy wypadkowej z 30 października 2002r., renta z tytułu niezdolności do pracy i renta szkoleniowa z ubezpieczenia wypadkowego nie może być niższa niż:

1) 80% podstawy jej wymiaru - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy;

2) 60% podstawy jej wymiaru - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy;

3) 100% podstawy jej wymiaru - dla osoby uprawnionej do renty szkoleniowej.

Wobec powyższego, odwołujący, który na mocy decyzji z dnia 27 marca 1987r. został zaliczony do II grupy inwalidów, otrzymywał początkowo świadczenie rentowe w wysokości 100% podstawy wymiaru renty. Jednak od ponad 20 lat, z uwagi na znowelizowanie z dniem 1 stycznia 1999 r. przepisów ustawy wypadkowej z 12 czerwca 1975r. (art. 19), a następnie wejście w życie „nowej” ustawy wypadkowej z 2002r. (art. 18), Zakład Ubezpieczeń Społecznych kolejnymi decyzjami, tj. z 20 maja 1999r., 23 maja 2000r., 21 maja 2001 r., 18 maja 2002r., 19 lutego 2003r., 1 marca 2004 r., 1

marca 2006r., 1 marca 2007r., 1 marca 2008 r., 1 marca 2009r., 1 marca 2010 r., 1 marca 2011r., 22 sierpnia 2013r., 13 sierpnia 2014r. – dokonywał przeliczenia świadczenia rentowego odwołującego (całkowicie niezdolnego do pracy) i w każdej z tych decyzji podwyższał świadczenie do 80% podstawy wymiaru renty.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w odniesieniu do decyzji będącej przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, art. 18 ust. 1 ustawy wypadkowej z dnia 30 października 2002r. (w niezmiennym brzmieniu, od daty wejścia w życie tejże ustawy) stanowi o minimalnej wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty szkoleniowej, przyznawanej na podstawie ustawy wypadkowej. Do 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego uprawniona jest obecnie (jak i od ponad 20 lat) tylko osoba mająca prawo do renty szkoleniowej, zaś osoba mająca przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ma gwarancję otrzymania świadczenia rentowego w wysokości 80% podstawy wymiaru renty.

Reasumując Sąd Okręgowy podniósł, że w tym stanie rzeczy, obliczając rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, organ rentowy w decyzji z 1 marca 2022 r. ustalił podstawę renty odwołującego w prawidłowej wysokości, podwyższając to świadczenie do 80% podstawy. Tym samym odwołanie B. K., który w niniejszej sprawie żądał przyznania mu 100% podstawy wymiaru renty, w ocenie Sądu Okręgowego - nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku Sądu I instancji złożył odwołujący B. K.. Odwołujący wniósł o zmianę spornego orzeczenia w całości i wydanie wyroku reformatoryjnego i dokonanie waloryzacji świadczenia z uwzględnieniem 100 % podstawy wymiaru renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zaskarżonemu orzeczeniu odwołujący zarzucił naruszenie prawa materialnego, a konkretnie ujmując - art. 62 ust. 1 i 2 w związku z art. 148 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 19 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1998 r. w związku z tym samym przepisem w brzmieniu nadanym od dnia 1 stycznia 1999 r., jak również art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - poprzez ich błędne zastosowanie, prowadzące się do waloryzacji przysługującego Odwołującemu świadczenia rentowego z uwzględnieniem pobieranej przez Apelującego renty z tytułu wypadku przy pracy wyliczonej od podstawy wymiaru wynoszącej 80 %.

W odpowiedzi na apelację odwołującego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie apelacji i o zasądzenie od odwołującego na rzecz ZUS Oddział w O. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesioną przez odwołującego apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest oczywiście prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego, dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy organ rentowy w decyzji z dnia 1 marca 2020r. w prawidłowy sposób podwyższył odwołującemu wysokość należnej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przyjmując do jej wyliczenia 80% podstawy wymiaru renty.

Po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdził ani naruszenia przepisów prawa materialnego, ani też jakiegokolwiek wadliwości z ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę wyroku, nie stwierdził też naruszenia przepisów proceduralnych. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd

I instancji wyjaśnił szczegółowo na czym oparł się przy wydaniu wyroku, z przytoczeniem właściwych przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny podziela argumentację prawną Sądu Okręgowego, który starał się wyjaśnić odwołującemu, dlaczego nie znalazł podstaw do podwyższenia odwołującemu wysokości należnej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przyjmując do jej wyliczenia 100 %, jak tego domagał się odwołujący (a obliczył przyjmując 80 %).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że w świetle obowiązujących przepisów prawa – Sąd I instancji słusznie uznał, że nie było uzasadnionych podstaw prawnych do realizacji żądania odwołującego.

Organ rentowy dokonując waloryzacji renty odwołującego zastosował przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Organ rentowy, stosując wskazane przepisy wyliczył, że renta po waloryzacji, ustalona na dzień 28 lutego 2022r. wyniosła 1533,81 zł – podlega podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 107 % i wynosi 1641,18 zł. Świadczenie rentowe ZUS podwyższył do 80% zwaloryzowanej podstawy wymiaru, tj. do kwoty 3323,72 zł (tj. 80% z 4154,65 zł). Po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła od 1 marca 2022 r. kwotę 2884,59 zł.

Podstawę do podwyższenia renty do 80 % stanowi art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2019.1205), zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy i renta szkoleniowa z ubezpieczenia wypadkowego nie może być niższa niż:

- 1) 80% podstawy jej wymiaru - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy;
- 2) 60% podstawy jej wymiaru - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy;
- 3) 100% podstawy jej wymiaru - dla osoby uprawnionej do renty szkoleniowej.

Wobec powyższego dla B. K. - jako osoby całkowicie niezdolnej do pracy, do wyliczenia zwaloryzowanej renty prawidłowo zastosowano 80% podstawy wymiaru renty, a nie 100 % - jak tego się domagał B. K..

Sąd Apelacyjny podkreśla przy tym, że odwołujący w zasadzie nie kwestionował matematycznego sposobu waloryzacji lecz podnosił, że organ rentowy błędnie zastosował obowiązujące przepisy, sprowadzając się do waloryzacji przysługującego odwołującemu świadczenia rentowego z uwzględnieniem pobieranej przez odwołującego renty z tytułu wypadku przy pracy wyliczonej od podstawy wymiaru wynoszącej 80 %, a nie 100 % jak tego domagał się odwołujący.

Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, że poza sporem pozostawało to, że decyzją z 27 marca 1987 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu rentę inwalidzką II grupy inwalidów w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 2 grudnia 1986 r., tj. od wyczerpania świadczenia rehabilitacyjnego. Renta inwalidzka wyniosła wówczas 100% podstawy wymiaru renty tj. 29278 zł.

Przypomnieć jednak raz jeszcze należy, że przed dniem 1 stycznia 1999 r. przepis art. 19 ustawy z dnia 12 czerwca 1975r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 1983 r. poz. 144, z późn. zm), na podstawie którego przeliczana była renta odwołującego, brzmiał następująco: renta inwalidzka wynosi miesięcznie: 1) 100 % podstawy wymiaru renty - dla pracownika zaliczonego do I lub II grupy inwalidów, 2) 75 % podstawy wymiaru renty - dla pracownika zaliczonego do III grupy inwalidów.

Z kolei w ówczesnym stanie prawnym, odwołujący był zaliczany do II grupy inwalidzkiej, w wyniku czego renta stanowiła 100% podstawy jej wymiaru.

Od 1 stycznia 1999r. przepis ten (art.19 ust 1-2), zmieniony przez art. 148 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.98.162.1118) stanowił, że wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala się zgodnie z zasadami przewidzianymi dla rent z tytułu niezdolności do pracy w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tym że:

1) renta nie może być niższa niż:

a) 80% podstawy jej wymiaru - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy,

b) 60% podstawy jej wymiaru - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy,

2) renta szkoleniowa wynosi 100% podstawy jej wymiaru, jeżeli niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie spowodowana jest skutkami wypadku lub choroby zawodowej.

Uwzględniając zatem znowelizowane przepisy organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia rentowego odwołującego (całkowicie niezdolnego do pracy) podwyższając w kolejnych decyzjach świadczenie do 80% podstawy wymiaru renty (zgodnie z obowiązującymi przepisami).

Sąd Apelacyjny podkreśla, że wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2019.1205) tj. w dniu 1 marca 2003r., dotychczas obowiązująca ustawa z dnia 12 czerwca 1975r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 1983 r. poz. 144, z późn. zm.) utraciła moc. Odpowiednikiem ww. art. 19 ustawy z dnia 12 czerwca 1975r. jest art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. cyt. wyżej.

Zwrócić uwagę też należy, że zgodnie z art. 180 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych osoby, którym w dniu wejścia w życie ustawy przysługują emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy i renty rodzinne na podstawie: 1) przepisów, o których mowa w art. 195, 2) art. 19a ustawy z dnia 24 maja 1990 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. poz. 206, 390 i 540), 3) ustawy z dnia 14 grudnia 1990 r. o rewaloryzacji emerytur i rent dla osób, które ukończyły 80 lat oraz o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. poz. 540) - zachowują prawo do tych świadczeń w wysokości ustalonej przed dniem wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2-5 i z uwzględnieniem ust. 6-9. Brak wśród powołanych przepisów ustawy wypadkowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny stwierdza brak podstaw prawnych dla których obecnie obowiązujące przepisy nie powinny być wykorzystane przy przeliczeniu renty wypadkowej u odwołującego. Zarzuty apelacji podniesione przez B. K. nie podważyły powyższych ustaleń, apelacja stanowi jedynie niezasadną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Okręgowego.

Uznając zarzuty apelującego za niezasadnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację.

sędzia Marta Sawińska